

[Ømann.]

Der er ført en stram finanspolitik. Der er gennemført en dæmpning af investeringerne, en dæmpning af hjemmemarkedsforbruget. Der er sket en skattestramning, som dette land ikke har set magen til. Og nu har vi altså resultatet af denne politik: en krise på valutaområdet, og heroverfor har regeringen åbenbart kun den opskrift, at der skal flere afgifter til, mere forbrugsbegrænsning til, med det formål at presse valutaunderskuddet noget ned. Det er jo ikke bare et spørgsmål om valutatransfereringer i en bestemt international valutasituation, sådan som økonomiministeren synes at ville give det udseende af. Der er jo meget klare tegn på, at vigtige dele af vor økonomi ikke fungerer samfundsmæssigt rentabelt, men at disse dele ikke desto mindre indeholder inflationsfremmende tendenser. Jeg tror, man i denne forbindelse må pege på to områder, for det første byggesektoren, som jeg ikke her vil gå nærmere ind på, og dernæst landbruget.

Jeg tror virkelig, det er nødvendigt hurtigt at komme frem til en radikal omlægning af landbrugsstøtten, og jeg tror, det vil være gavnligt, når man ser på, hvilken omkostningsrolle renteudgiften efterhånden spiller i vor økonomi, at komme ind på at overveje at konvertere landbrugsstøtten til en rentestøtte, en gældssanering, som tilbydes de rentable brug og eventuelt ledsages af en ordning med offentlig prioritet i de pågældende ejendomme og etablering af en jordbank eller en jordfond. En tilsvarende kontrolleret lavrentepolitik kunne iværksættes over for andre brancher — værkterne har jo allerede sådanne muligheder.

Jeg tror, man må konkludere, at kursen for regeringens økonomiske politik er forkert. Man laver indskrænkninger og restriktioner uden tanke på, at vor eksportproduktion er hjemmemarkedsbaseret. Jeg tror, man kan sammenfatte det i, at slagordet i stedet for må være ekspansion til faldende priser. Vi skal producere os ud af klemmen til afsætningsfremmende priser, og i den forbindelse er det jo, at spørgsmålet om indseende med priser og avancer i det hele taget er uhyre relevant.

Sigsgaard: Ministeren understregede for lidt siden adskillige gange, at lovforslagene

her ikke duer, men at priser og avancer sandelig skal følges med opmærksomhed. Ministeren pegede på, at der eksisterer permanente love, der er effektive kontrolinstrumenter, men dementerede næsten i samme åndedrag sig selv, idet han sagde, at regeringen ville overveje midler til at hæmme prisstigningerne f. eks. ved at fremme priskonkurrencen. Hvorfor skulle regeringen overveje det, hvis forholdene var i skønneste orden? Det er forholdene da heller ikke, og det må jo nok åbne øjnene på nogle, når de hører, at regeringen ikke har et eneste initiativ på bedding, der kan hæmme pris- og avancestigninger.

Folk har jo ikke glemt alle bestræbelserne for at holde lønningerne nede. Man har nok heller ikke glemt, at bestræbelserne lykkedes. Lønarbejderne og først og fremmest deres forhandlere affandt sig jo med meget beskedne lønstigninger, lønstigninger, der for LO-området kun beløb sig til ca. 600 mill. kr. her ved overenskomstforhandlingerne, og kort efter meddeltes det, at én eneste virksomhed havde haft et overskud på et år på det halve af det beløb, ca. 300 mill. kr. På den baggrund, og når man i øvrigt kender de meget store dividender, der udbetales i år, er der virkelig grund til at gribe ind over for avancer og priser.

Ministeren sagde, at han overvejede initiativer, der kan fremme priskonkurrencen. Han sagde intet om, hvilke initiativer det var. Jeg vil anmode ministeren om, at der bl. a. gribes ind over for syndfloden af reklamelotterier, idet deres sigte jo er at fremme salget uden konkurrence på priserne. Et sådant indgreb ville derfor være i overensstemmelse med ministerens intentioner, som de kom frem her for lidt siden, og jeg håber, ministeren kan give tilsagn om, at et af indgrebene, der er på tale, vil blive et sådant indgreb.

Der er et misforhold mellem den minutiøse kontrol, der føres med lønningerne, og den manglende kontrol med og manglende viden om avancernes udvikling. Der bør være langt bedre kontrol med avancer og priser, men det forudsætter bl. a., at alle regnskaber bliver kendt og kan indgå i den årlige beretning om pris- og avanceudviklingen, som jeg mener ministeren bør aflægge for folketinget. Der er jo ikke mange lande, der har så meget hemmeligheds-